

SEIZOEN 2014-2015
12 oktober 2014
ENSEMBLE DULCIBELLA

Amuseren en ontroeren.

Kent u de muziek van Henry Purcell?

En had u wel eens van Matthew Locke gehoord?

Merkwaardig hoe weinig de composities van deze twee op het concert- en kamermuziek repertoire voorkomen. In dit sfeervolle kerkje is men overigens wel in januari 2012 al via de sopraan Johannette Zomer - met eveneens theorbegleiding - op De weg naar Purcell gezet met het programma *With endless Tears*. Van Purcell, de belangrijkste Engelse componist wordt gezegd dat hij een tweede Händel had kunnen worden als hij niet zo jong was gestorven. (37) Desondanks was hij beïnvloed door Matthew Locke aan wie de eerste Engelse opera is toegeschreven.

De uitgebreide eerste of hernieuwde kennismaking met deze twee grootheden, gepresenteerd met een ongelofelijke vakkennis en muzikaliteit, maakte in Wilhelminaord diepe indruk en resulteerde in een staande ovatie van het stampvolle, ook nu weer uitverkochte Koloniekkerkje. Een klinkend begin van een nieuwe serie van vijf concerten (plus een extra Kerstconcert) op de zondagmiddag.

Deze kennismaking werd weer een zeer geslaagde, door de warme, flexibele stem van bariton Marten Koningsberger, die zich tevens ontpopte als explicateur/entertainer. De heldere en duidelijke wijze waarop hij de elf liederen aankondigde en ze daarna in voortreffelijk Engels zong, sloeg waarachtig een brug tussen de 17e en onze 21e eeuw.

Citaat: eerst de tekst, dan de muziek, want bij het lied staat de inhoud centraal.

Zoals bijna gebruikelijk bij deze concertseries was ook nu weer een groot inlevingsvermogen van het publiek vereist. Steeds weer blijkt de combinatie van positieve factoren in de presentatie hier in te slagen.

Tweede succesfactor was hier wel juist dit ensemble waar de zanger deel van uitmaakt, met de suggestieve naam Dulcibella. En niet minder die theorbegleiding, die werd bespeeld door Regina Albanez. Een soort enorme luit waarvan de snaren worden getokkeld en waarop door de lange hals ook darmsnaren zorgen ook de lage tonen mogelijk zijn. Zowel dit instrument als de door Maaïke Boekholt bespeelde viola da gamba vragen regelmatig bijstemmen.

Met twee evenzeer voortreffelijke violistes, Sara DeCorso en Yuki Yamaguchi was DULCIBELLA compleet voor the food of love. Deze de liefde en het liefdesleven bezingende teksten waren onverbloemd doorspekt met pittige seksistisch-erotische insinuaties. Afwisselend vreugdevolle voldoening en zeker ook larmoyant verdriet bij het afscheid. De schoonheid van bijvoorbeeld Florella bejubelend in *Who can behold Florella's charms* gevolgd door het onvermijdelijk *The Fatal hour comes on a pace*. Later ging het dan over een andere schoonheid, Astrea.

Prachtig werden alle gezongen teksten afgewisseld door de sprekende klanken van de instrumenten, een beeldschone Prelude in g voor viool solo, een vijfdelige sonate voor violen, gamba en met de theorbegleiding in de functie van basso continuo. Ook het programma na de koffiepauze, met drie delen uit de semi-opera *The Tempest* van Purcell's inspirator Matthew Locke was vol hoogtepunten in de liederen met gelijke strekking. Suggestief begeleid door het hele ensemble in een beeldschone Ciaccona werd het feest van de liefde afgesloten gevierd: *If music be the food of love, sing on*.

Jan Toor

16 november 2014

BENNEWITZ QUARTET

Het Bennewitz Quartet, een kwartet uit Praag bestaande uit de twee violisten Jiri Nemecek en Stepan Jezek, de altviolist Jiri Pinkas en de cellist Stepan Dolezal concerteerde zondag, 16 november weer in een totaal uitverkocht Koloniekkerkje in Wilhelminaoord.

Het kwartet trad in 2008 en 2011 samen met klarinettist Harry-Imre Dijkstra met groot succes al op in het Koloniekkerkje. Ook nu wisten de zeer bekwame en enthousiaste jonge musici het publiek te betoveren met hun prachtige strijkklinken.

Het concert werd geopend met het Strijkkwartet nr.13 G-dur op.116 van Dvorák. Vooral deel 2, Adagio, ma non troppo, maakte diepe indruk op het publiek dat ademloos zat te luisteren naar deze bevlogen musici. Vervolgens speelde men "Fünf Stücke für Streichquartett" van de wat minder bekende componist Ervin Schulhoff. Ook hiervoor kregen de musici een ovationeel applaus..

Na de pauze werd het Strijkkwartet nr. 15 G-Dur D887 van Franz Schubert ten gehore gebracht. Alle vier delen werden prachtig uitgevoerd en het laatste deel Allegro assai was een schitterende afsluiting van weer een bijzonder concert in het Koloniekkerkje dat van binnen een totaal ander aanzien gekregen had doordat de authentieke kerkbanken waren verwijderd om plaats te maken voor goed zittende stoelen.

Het kwartet kreeg een staande ovatie en veel bezoekers benadrukten bij het verlaten van de kerk het Bennewitz Quartet nog graag weer een keer te zien optreden. Ook de musici van het Bennewitz Quartet, zeer enthousiast over de geweldige akoestiek van het Koloniekkerkje, zeiden graag nog een keer in dit kerkje met zo'n fantastisch publiek te willen spelen. Het bestuur van de Stichting Kolonieconcerten zal met deze enthousiaste geluiden bij het samenstellen van een nieuw concertprogramma zeker rekening houden.

JAN JANSEN

21 december 2014

AMSTERDAM WIND QUINTET

Uniek kerstconcert met Amsterdam Wind Quintet.

In meer dan één opzicht was het optreden van deze vijf blazers uniek te noemen. Geen van de weer talrijke bezoekers van dit gebeuren in het Koloniekkerkje zal ooit het Stille Nacht in pure jazzy stijl hebben gehoord zoals dit door deze heer en 4 dames werd vertolkt.

Dat de Queen of Sheba behalve de door Händel voorgeschreven passage voor hobo's en snaren een even indrukwekkende entree maakt bij de Bijbelse Koning Salomo met dwarsfluit, hobo, klarinet, hoorn en fagot is niet te verwonderen. Evenmin dat dit vorstelijke thema in 2012 de Londense Olympische Spelen mocht openen.

Met korte, heldere inleidingen wisten deze musici, stuk voor stuk top-solisten, de volgende nummers te introduceren. Terecht was er ruim baan voor de grote meester, Johann Sebastian Bach, later zelfs ondersteund door zoon Carl Philipp Emanuel.

Meesterlijk werden ook de menselijke stemmen van koor en solisten uit het Weihnachtsoratorium door de instrumenten vertolkt, waarbij soms de hobo de leiding nam die even later door hoorn of klarinet werd overgenomen terwijl een lange fluittoon aan het orgel deed denken.

In vier van de zes delen van dit meesterwerk werden de bekende elementen geschilderd: de tocht naar Bethlehem, de stal, de engelen, de herders, de koningen – alles in uitgebalanceerde en sfeervol uitgewerkte arrangementen.

Daarna volgde nog drie werken. Allereerst het Capriccio uit de Partita no. 2 voor fluit, klarinet en fagot, waar later de hoorn aan werd toegevoegd. Bekend, geliefd en een ontdekking was de Air uit de Suite BWV 1068, een muzikale oase van bijna weemoedige rust. Afgesloten werd deze hommage aan Bach met de vrolijke en dansante Badinerie.

Vijf kerstliederen uit Polen gaven een kleur- en klankrijk beeld van volksmuziek uit de 20e eeuw, compleet met de wereldwijd vermaarde Herders in de velden, Stille Nacht en natuurlijk een liefelijk slaaplied. Voor vogelgezang werd de fluit vervangen door de piccolo. Een speciale blaastechniek voor de hoorn leverde een humoristisch vibrato op.

Tsjaikovski maakte uit het complete avondvullende ballet De Notenkraker een orkestsuite, het Wind Quintet creëerde een unieke, vaak geestige suite voor blaaskwintet, bestaand uit stuk voor stuk juweeltjes tot en met de Bloemenwals voor hobo en klarinet.

Even verrassend was de Christmas Jazz Suite. De Amerikaan Bill Holcombe arrangeerde een kostelijk serie met Deck the Halls, Silent Night, God Rest Ye Merry Gentleman en tot slot en besluit van dit geweldige concert: We Wish You a Merry Christmas.

Waarvan akte!

Jan Toor

25 januari 2015

ROSANNE PHILIPPENS - viool & JULIEN QUENTIN - piano

Violiste Rosanne Philippens fascineert en ontroert.

Wie ooit, jaren geleden, in het Theater De Meenthe genoten heeft van een van de optredens van de Fancy Fiddlers, heeft daar mogelijk behalve Janine Jansen ook al Rosanna Philippens zien en horen spelen. Ook deze leerling van violdocent Coosje Wijzenbeek, Rosanne, nu 28 jaren jong, is uitgegroeid tot één van Nederlands grootste viooltalenten.

Na een heldere en compacte introductie maakt een verwachtingsvol Koloniekkerkje kennis met een voor velen nog onbekende Belgische componist uit begin 20e eeuw, Eugène Ysaÿe.

Heel licht klinken van de solistisch bespeelde viool de eerste tonen van L'aurora. We horen de zon opkomen, mens, dier en ook planten ontwaken. We zien hoe ook bij langgerekte tonen met de strijkstok, daarnaast de linkerhand de snaren tokkelen en de muziek aanzwelt tot een krachtig fortissimo.

Na de pauze werd opnieuw met deze componist begonnen met een wel heel virtuoos Poème élégiaque, waarvoor de G-snaar een toon lager werd gezet om een altviool effect te krijgen. De tot ongekende hoogte klimmende en diepste laagte dalende tonen vullen de kerk tot in alle uithoeken.

Zoals bij alle werken, uitgezonderd het solistische L'aurora, is de begeleiding door de Franse pianist Julien Quentin van een werkelijk subliem niveau met een onberispelijke techniek en een weergaloze helderheid van geluid.

In het seizoen '14/'15 staat voor de violiste, nadat zij getroffen was door zijn Drie Mythen, de Poolse componist Karol Szymanowsky centraal. Hij verwerkte invloeden uit Oost en West (uit Moskou en Wenen) in zijn muziek. Om zich hiervoor voor te bereiden reisde Rosanna naar de plaats in Polen waar hij gewoond en gecomponeerd heeft.

De Drie Mythen opus 30 vertegenwoordigen drie van de beroemdste Griekse verhalen van Ovidius' metamorfosen over goden die zich als mensen gedragen. Alleen al het 1e deel (La Fontaine d'Aréthuse) bracht de mystieke en sprookjesachtige sfeer van de muziek die via lange lijnen als door en over het kabbelend water heen loopt.

Datzelfde, zo'n studie dus, deed zij in een reis naar Boedapest om zich te verdiepen in de zigeunermuziek. Die sfeer van spel, zang en dans klinkt dan ook overduidelijk met tal van fraaie glissando's door in Tzigane, Rhapsodie voor viool en piano,

van Maurice Ravel. Het ademloos luisterende publiek raakte volledig in de ban van dit sublieme samenspel.

Prachtig centraal geprogrammeerd was van Joh. Brahms, de romantische Vioolsonate nr. 2 in A opus 100. Al in het eerste deel, het Allegro amabile worden toehoorders opgetild boven het alledaagse. In het Andante een beeldschone thema dat enkele malen wordt herhaald. Veel lager van toonzetting is het slotdeel, het Allegretto.

Een van begin tot eind boeiend concert met een bijzonder origineel en verrassend programma gespeeld door twee topmusici.

Jan Toor

22 februari 2015

BRISK - blokfluitkwartet & GREETJE BIJMA - vocals

“BRISK betekent: levendig en wakker. Variatie in stijl en sfeer, virtuositeit en luchtigheid – dat zijn de ingrediënten voor een concert van BRISK.”

Aldus de eerste regels in het programmaboekje van dit zondagmiddag- concert in de aangename sfeer van het Koloniekkerkje. Geen woord teveel gezegd.

Opvallend is direct al – bij elk onderdeel van het gevarieerde programma - dat het begin ervan altijd verrassend is. Het ensemble komt van achter uit de kerk naar het podium, elke speler gelijktijdig twee blokfluiten bespelend. Ook verder die middag is dit dubbele fluitspel steeds weer verrassend, temeer waar op elk van de twee instrumenten dan een andere melodie klinkt.

Later sleept improviserend zangeres Greetje Bijma vier keer het kwartet van de ene muziekstandaard naar de volgende, zo een gezamenlijk werk vertolkend. Als zij met haar flexibele stem de jazz-topper Bird Alone van zanger/componist Abbey Lincoln vertolkt treedt het ensemble op als begeleiding, doorgaans zijn de rollen omgekeerd, soms is zij duidelijk een deel van het ensemble.

Van begin tot eind weet het publiek de grenzeloze virtuositeit te waarderen en blijft door de grote variatie in stijl en sfeer geboeid luisteren. Zo waren de Afrikaanse improvisaties alleen al qua sfeer van een indrukwekkende originaliteit.

BRISK beschikt over een kostelijke serie instrumenten, van de 17 cm kleine sopranino tot en met een manshoge contrabasblokfluit. Is daarmee in staat alle schakeringen van klank en melodie liefkozend te laten strelen of weldadig het gehoor pijnigen.

Dankzij twee Engelse en een Franse componist uit de 16e, 17e en 21e eeuw worden de vogels via de Vogelsuite aan het zingen gebracht, waarna als contrast het al genoemde Bird Alone.

Wat een presentatie, wat een vakmanschap, wat een uitstraling van plezier, van subtiel spel tot contrastrijke uitbundigheid. Jammer dat ook nu weer enkele zeker interessante en waardevolle mondelinge toelichtingen voor een groot deel van de kerk onverstaanbaar moeten zijn geweest. Misschien kan het zo succesvol naar perfectie strevend bestuur ook hier een oplossing voor vinden.

De veelzijdigheid van dit ensemble kwam voor ons tot grote hoogte met het Concerto in C, BWV 595 van Johann Sebastian Bach.

Daarnaast maakten wij kennis met een indrukwekkend aantal iets meer eigentijdse componisten als Bart Visman, (Song uit 2006) Saskia Coolen (Borders uit 2014) en Pieter Smitshuijsen, (en zijn fijn subtiel Pico uit 2015) alsmede met de 15e eeuwse zeer productieve Heinrich Isaac en de gerenommeerde Robert Zuidam en zijn prachtige ‘Meditations sur la liberté et l’égalité uit 2011.

Het optreden van BRISK is een overtuigend bewijs dat ook een ensemble dat al bijna 30 jaar bestaat, door de voortdurende zoektocht naar momenten van verwarring en ontroering, naar hoe klank tot patroon kan worden, in staat blijft wereldwijd te blijven boeien en verrassen.

Jan Toor

22 maart 2015

Storioni Trio

Storioni Trio, internationaal vermaard.

Nog voor hij last kreeg van doofheid had hij zijn eerste Pianotrio's gecomponeerd, die overigens wel een goed commercieel succes bleken. Zijn leermeester raadde sterk af om deze te gaan spelen: het publiek zou hier nog niet aan toe zijn.....

De toen 24-jarige Beethoven trok zich hier niets van aan, het publiek genoot en ook goede amateurs bleken heel blij en kochten graag de muziek van dit Trio in Es-Dur opus 1, nr. 1 dat met een jeugdig elan straalt van levenslust.

Ook het publiek in Wilhelminaoord genoot met volle teugen van het frisse en pittige pianospel van Bart van de Roer met zijn twee niet minder voortreffelijke secondanten op viool en cello. Het eerst deel, het Allegro klonk als een compleet orkest op volle sterkte, het Adagio met de toevoeging 'cantabile' daarentegen was liefelijk en zangerig. En als voor de Finale Presto staat geagendeerd, dan wordt dat ook snel Prestissimo! Alba Rosa Viëtor, blijkt bij leven tot 1979 als violist én componist te zijn bejubeld maar na haar dood snel vergeten, tot familie er in 2009 in slaagde voor haar werk opnieuw aandacht te verwerven.

Storioni wist met het Pianotrio a-moll de juiste sfeer te treffen. Een sfeer die terecht ooit schakelend tussen weemoed en jubel genoemd werd en soms ook een mengeling bleek van duistere en geagiteerde klanken. Onheilspellend begon de piano solo, even later begeleid door lange donkere cello klanken waarna de Storioni viool hier helder jubelend boven uit steeg. Een bijzonder waardevolle en interessante kennismaking met deze componist.

In het omvangrijke Elegische Trio in d-moll waarvan Rachmaninoff, de raspianist, bijna een pianoconcert voor slechts 3 instrumenten maakte speelde Bas van de Roer duidelijk en indrukwekkend de hoofdrol. Toch klonk het meesterwerk pas compleet, meer symfonisch, in het 2e deel, toen viool en cello hun niet te missen aandeel leverden in de vele variaties op het thema uit deel één. Soms ging deze 'rolwisseling' zo ver dat de piano rustig babbelend de viool en diep lage cello leek te begeleiden. Het slotdeel werd ook weer gedomineerd door een langdurig, krachtig en dramatisch aandeel van de piano.

Volgens de componist: Elegisch, dus weemoedig? Misschien, hier en daar zeker, verder méér Russisch. In elk geval: een top prestatie voor dit magnifieke trio

Jan Toor